

HOOFDSTUK 2. EEN STUKJE VAN HET GEHEIM

Toen Max thuiskwam kon hij het verhaal niet meer voor zich houden. Hij had bloed in zijn gezicht en toen zijn moeder vroeg wat er was gebeurd, moest hij huilen. Max was misselijk en duizelig en zijn moeder nam hem mee naar de dokter. Hij moest drie dagen op bed blijven liggen. Hij had een hersenschudding.

Max baalde behoorlijk. Drie dagen op bed! Alles zou uitkomen, want zijn moeder had gezegd dat ze met de juffrouw zou gaan praten. Max had tegengestribbeld en gezegd dat het wel goed was zo, maar zijn moeder dacht daar anders over. De eerste dag ging tergend langzaam voorbij. Het zouden drie lange, lange dagen worden. Maar op de tweede dag, stond Max een aangename verrassing te wachten...

‘Max,’ riep zijn moeder naar boven. ‘Stanley is aan de deur, wil je dat hij even boven komt?’ Voor even vergat Max de pijn in zijn hoofd en schreeuwde blij: ‘Ja, tuurlijk’.

‘Hey Max,’ zei Stanley. ‘Hoe gaattie, gast?’ Voor Max kon antwoorden zei Stanley: ‘Je hebt een moeilijk pak slaag gehad. En een hersenschudding. Maar dat was wel de laatste keer.’

‘Bedankt Stan, maar jij hebt makkelijk praten. Jij hebt de zwarte band in een vechtsport,’ zei Max.

‘Verdedigingsport,’ verbeterde Stanley, ‘Ik vecht nooit. Dat hoef ik niet. Weet je, Max, als je Aikido doet zoek je nooit agressie op, maar je gaat het ook niet uit de weg. En als iemand dan agressief tegen je is, zoals die broertjes Pieters, dan is alles wat je hoeft te doen ze te controleren en niet uit te schakelen ofzo. Zij moeten gewoon inzien dat het geen zin heeft om met jou te vechten. Dat is het herstellen van de harmonie, het hoofddoel van Aikido!’

‘Ik hoorde je anders iets zeggen over “vloeibaar voedsel eten” tegen Rob, dat klonk aardig agressief.’

‘Haha, dat heb ik uit een film,’ lachte Stanley. ‘En trouwens, ik heb helemaal geen zwarte band Aikido. Ik heb pas de 2e *kyu*, blauwe band. Maar het helpt als je tegenstander denkt dat je héél sterk en gemeen bent. Gasten als die broertjes Pieters zijn helemaal niet zo dapper. Kijk zelf maar, ze doen toch altijd alles met zijn vieren? Het was dus niet zo moeilijk om ze te laten geloven dat ik ze aankon.’

‘Maar je kon ze ook aan. Ik zag Robbie toch door de lucht vliegen?’ sprak Max, nog altijd verbaasd.

‘Dat is geen bluf en ook geen truc. Dat is het geheim van de *Samoerai*, dat ik je ga leren als je

weer beter bent. Als je dat wilt tenminste!’ zei Stanley plagend.

‘Wilt?’ vroeg Max ongeduldig. ‘Je moet me dat geheim vertellen. Ik wil het ook kunnen, dan laat ik die broertjes alle hoeken zien, samen slaan we ze in elkaar.’

‘Sorry Max, dat gaat niet gebeuren,’ zei Stanley ernstig. ‘Ik heb een belofte gedaan aan mijn *sensei* dat ik mijn Kracht nooit voor het verkeerde gebruik.’

‘Maar zij moeten toch terug worden gepakt, wie leert ze anders een lesje?’ zei Max een beetje teleurgesteld. ‘En trouwens, wat is een *sensei*?’

‘Je hoeft iemand anders nooit een lesje te leren. Dat doen ze zelf wel. Dat heb ik van mijn *sensei* geleerd, mijn leermeester,’ sprak Stanley weer met dezelfde behoedzame en ernstige toon als daarnet. ‘Toen ik begon was ik net als jij, klein en mager. Je weet vast wel in welke buurt ik woon, daar werd ik ook regelmatig afgerost. Nu ben ik nog steeds klein en mager, maar niemand raakt mij meer aan!’ sprak hij met vuur in zijn ogen.

‘Maar hoe doe je dat dan en wat is het geheim van de *Samoerai*, waardoor je Robbie wegsmeet?’ vroeg Max ongeduldig.

‘Wil je het echt leren?’ vroeg Stanley ernstig.

‘Natuurlijk, vertel het mij,’ antwoordde Max. ‘Vertel op!’

‘Eerst moet je mij beloven, dat je de Kracht die ik je ga leren, nooit met kwade bedoelingen mag gebruiken. Beloof je dat?’

‘Ik beloof het, geloof ik,’ zei Max een beetje verward.

‘Dat is niet goed genoeg,’ antwoordde Stanley. ‘Ik kan je deze Kracht alleen leren als je belooft om hem voor het goede te gebruiken. Anders verlies je hem toch en heeft het geen zin om het je te leren.’

‘Wat leer je mij dan?’ vroeg Max nog ongeduldiger dan daarnet.

‘Heb je Starwars wel eens gezien?’ vroeg Stan. Max knikte en vertelde dat hij die van internet had gedownload. ‘Luke Skywalker leert daar toch een Kracht in te beheersen, the Force? Die Kracht kan ik je leren te gebruiken!’

Max antwoordde teleurgesteld: ‘Maar dat is toch maar een film?’

‘Helemaal waar,’ zei Stanley fanatiek, ‘maar waar denk jij dat George Lucas, de maker van Starwars, het idee van the Force vandaan heeft?’

‘Van jou?’ grapte Max.

Stanley schoot in de lach - een ontspannen, vriendelijke lach - en hervatte toen ernstig: ‘Van de *Samoerai*.’

‘Weer zo’n raar woord, je zei het daarnet ook al. Wat is dat dan?’

‘*Samoerai*’s waren de krijgers van de Keizer in Japan. Die gasten konden dingen die eigenlijk voor een mens niet mogelijk zijn.’

‘Zoals?’

‘Robbie door de lucht laten vliegen!’ zei Stanley trots.

‘Dat wil ik ook leren. Vertel op!’ zei Max, met een dikke glimlach om zijn mondhoeken.

‘Eerst moet je zweren dat je de Kracht nooit voor het kwade gebruikt. *Samoerai*’s streden altijd eer- en respectvol. Zij waren moedig en trouw en vooral ook eerlijk. Je kunt de Kracht pas krijgen als je hem waard bent. Je mag hem nooit gebruiken voor het kwade zoals ik je al vertelde, want dan keert hij zich tegen je en raak je hem voor altijd kwijt.’

‘Maar die Schele daagt mij toch zelf iedere keer uit!’ zei Max verontwaardigd.

‘En dat geeft jou nog niet het recht om geweld tegen hem te gebruiken. Het geeft je zelfs niet het recht om hem Schele te noemen, want daar roep je weer nieuw geweld mee op. Ik zal je het verhaal van de hemel en de hel vertellen. Het principe heet *ai uchi* of “spiegelen van de tegenstander”. Het betekent ook wel: “ontbreken van kwaadheid”. Dus zelfs al behandelt iemand jou zonder respect of pest hij jou, dan nog laat je dat voor wat het is, zonder iemand terug te willen pakken. Alleen als iemand je lichamelijk bedreigt, grijp je in. Ik zal je het verhaal voorlezen van een jonge, opvliegende *Samoerai*, die bij het minste geringste zijn zwaard trok en iemand neersabelde. Stanley pakte een boek over *Samoerai*’s uit zijn tas en las met een diepe stem het verhaal van de jonge, opvliegende *Samoerai* voor:

“Op een zekere dag begon hij zich echter toch wat zorgen te maken. Zouden de goden zijn handelswijze wel goedkeuren? Of zouden zij hem naar de hel sturen? Hij besloot op onderzoek te gaan en ging op bezoek bij sensei Kazaki. Hij trok zijn katana, zijn korte zwaard uit de schede en legde deze naast zich neer, als eerbetoon aan de sensei en vroeg: ‘Vertelt u mij alstublieft over de hemel en de hel’. Sensei Kazaki keek de jongen aan en glimlachte, wat al gauw een

schaterlach werd. Hij lachte de jongen uit, alsof hij iets bespottelijks had gezegd. 'Jij stumper', zei hij, 'jij waagt het om mij, sensei van wijsheid, naar de hemel en hel te vragen. Jij bent veel te stom om dergelijke dingen te begrijpen.' In het innerlijk van de Samoerai laaide drift op, hij zou ieder ander die zo tegen hem had durven spreken, hebben gedood. Nu moest hij zich echter intomen, in weerwil van de beledigingen. Sensei Kazaki was echter nog niet uitgesproken. Hij merkte terloops op: 'Het is voor mij overduidelijk dat niemand van jouw stamboom vol dwazen en pummels ook maar één woord zou hebben be...' Nu werd de jonge krijger overweldigd door een moorddadige woede. Hij greep zijn katana, sprong op en hief het zwaard hoog op om de zenmeester ter plekke te onthoofden... en juist op dat moment wees sensei Kazaki opnieuw naar de Samoerai en zei hij kalm: 'Daar openen zich de poorten van de hel.' De Samoerai verstijfde. De hel was geen oord buiten zijn leven, maar een domein in zijn eigen innerlijk. Hij liet zich op zijn knieën vallen en boog diep voor de zenmeester, met de woorden: 'Sensei, mijn dankbaarheid voor deze moedige les die u mij leerde, kent geen grenzen. Dank u! Dank u!' Sensei Kazaki glimlachte opnieuw, richtte weer zijn wijsvinger op de Samoerai en zei: 'Daar openen zich de poorten van de hemel.'"

‘Maar ik snap het niet zo goed,’ zei Max. ‘Die gast maakt mij toch boos?’

‘Nee,’ zei Stanley vastberaden. ‘Jij laat je boos maken, dus jij laat hém bepalen hoe jij je moet voelen. Zo krijgt hij de macht over jou. Daarom moet je niet ingaan op wat hij zegt en hem ook niet terug willen pakken. Op die manier krijgt hij geen macht over jou en blijf jij in je Kracht. Noem hem geen Schele meer, Max. Blijf hem gewoon respectvol benaderen en noem hem bij zijn naam. Alleen zo kun je zelf ook om respect vragen, sterker nog: zo dwing je respect af. Ik vraag het je nog één keer, Max: zweer je dat je de Kracht niet zult misbruiken als ik ’m je leer?’

‘Oké,’ zei Max met dezelfde ernstige blik die hij van Stanley afkeek. ‘Ik zweer dat ik de Kracht niet zal misbruiken.’

‘Ik geloof je op je woord Max, net als mijn *sensei* mij op mijn woord gelooft. Als je de Kracht draagt, draag je ook de verantwoordelijkheid. Onhoud dat goed!’ zei Stanley met een trotse blik.

Max vroeg ongeduldig: ‘Leer je me hem dan nu, de Kracht?’

‘Ik kan je nu leren hoe je hem kunt ontwikkelen, maar afhankelijk van jouw talent duurt het een paar dagen, weken of zelfs jaren tot je hem kunt gebruiken.’

‘Wát,’ zei Max teleurgesteld, ‘maar ik moet hem overmorgen al kunnen gebruiken. De broertjes zinnen op wraak.’

‘Ik loop vanaf overmorgen met je mee naar school en terug naar huis, het is toch op de weg, net zolang totdat jij de Kracht hebt,’ zei Stanley. ‘En trouwens, van die broertjes Pieters heb je voorlopig geen last op school, juffrouw Rietdekker houdt ze vanaf nu in de gaten en ze hebben drie weken strafcorvee op school. Je moeder is op school geweest vandaag en samen met haar heb ik alles aan de juf verteld. Geloof mij, dit was echt de laatste keer dat jij van die gasten last hebt gehad.’

Max voelde een warme gloed door zijn gepijnigde lijf heentrekken. Even vergat hij de pijn en voelde hoe het is om een vriendje te hebben, iemand die voor hem opkwam en die hem ook nog eens een oeroud geheim ging leren. Het geheim van een Kracht die hij van de film kende en die hij nu ook in het echt had gezien.

De moeder van Max kwam naar boven en zei dat Max nu moest rusten.

‘Ahhh,’ vroeg Max boos en teleurgesteld, ‘mag Stanley nog even blijven?’ Hij dacht erachteraan dat hij de Kracht wilde leren, maar dat hoefde zijn moeder niet te weten. ‘Die snapt dat toch niet en maakt zich alleen maar zorgen,’ dacht hij.

‘Nee lieverd, de dokter heeft gezegd dat je heel rustig aan moet doen en plat moet blijven liggen, met de gordijnen dicht, in rust. Ik hoorde jullie zo druk praten, het zal wel gezellig zijn, maar het is nu niet goed voor je Max. Waar hadden jullie het allemaal over?’

‘Oh niks,’ zei Max ‘over school enzo en over die stomme broertjes.’

‘Ja, die hebben goed op hun kop gehad, ik heb ook met hun moeder gebeld. Die hebben voorlopig huisarrest en straf op school. Kom Stanley, laat Max nu maar even, je mag morgen nog een uurtje op bezoek komen als je wilt.’

‘Dank u wel mevrouw,’ zei Stanley beleefd en liep naar Max, liet zijn twee handen langs zijn benen hangen en maakte een kleine buiging.

‘Wat is dat?’ fluisterde Max.

‘De groet van de *Samoerai*,’ zei Stanley, ‘een teken van respect.’

‘Leer je mij morgen dan het geheim?’ vroeg Max op zachte toon.

‘Morgen leer ik je het geheim,’ beloofde Stanley. ‘Moeder van Max, mag ik Max nog één ding vertellen?’

‘Nou, vooruit dan. Ik ga vast naar beneden, kom je zo dan?’ antwoordde de moeder van Max.

‘Goed,’ zei Stanley op een geheimzinnige, fluisterende toon, ‘ik laat je vast een stukje van het geheim zien. Ik kan je het geheim niet vertellen, je moet het ervaren. Voor wie het geheim niet heeft ervaren, bestaat het niet. Je zult moeten oefenen. Wil je dat?’

‘Tuurlijk,’ zei Max, ‘wat moet ik doen?’

‘Allereerst moet je leren om je ademhaling heel rustig en diep te maken,’ zei Stanley. ‘Adem helemaal door naar je buik. Als je inademt gaat je buik een stukje omhoog. Als je uitademt, adem dan alle lucht uit, net zolang tot er niets meer in zit, laat dan weer los en blaas je buik weer op, helemaal vol met lucht. En belangrijk is, dat je je adem volgt. Voel hoe je adem via je neus binnenkomt en helemaal door je longen en je buik stroomt.’

‘Is dát alles?’ vroeg Max een beetje teleurgesteld.

‘Voor nu wel,’ antwoordde Stanley zelfverzekerd. ‘Dit is de eerste stap die je zet om het geheim te ervaren en de belangrijkste. Deze oefening heet “*het vullen van kikai*.”’

‘Kiwat?’ vroeg Max.

‘*Kikai*, “de zee van energie”. Zo heet het gebied iets onder je navel, dat is het centrum van de Kracht. En ja, voor nu is dit alles, deze oefening kun jij prima in je bed doen, haha! Tot morgen Max.’

Max keek stout naar Stanley en zei: ‘Iets onder mijn navel zit een ander energiecentrum en daar plas ik mee.’

Stanley lachte en zei: ‘*Kikai* zit op twee vingers afstand onder je navel. Daar zit jouw plasgevalletje toch niet, pannenkoek?’

De twee lagen in een deuk en Max zei: ‘Tot morgen Stan.’

Beiden maakten een kleine buiging naar elkaar toe, Max vanuit bed, Stanley een meter van hem af.

Max lag nog lang na te denken over zijn nieuwe vriend. Wat zag zijn leven er ineens heel anders uit. Hij was niet langer alleen en had een kameraad die al bewezen had dat hij voor hem door het vuur zou gaan. Max bedacht zich dat hij zich aan zijn belofte zou houden: hij zou de Kracht alleen in dienst van het goede gebruiken.

Na het avondeten kroop Max diep onder de dekens. Hij kon geen seconde langer wachten om de ademtechniek te oefenen die hij van Stanley had geleerd.

‘Eens even kijken,’ dacht Max. ‘Langzaam ademen, naar mijn buik, buik opblazen. En dan? Oh ja, uitblazen en mijn hele longen leegmaken. En mijn adem volgen, huh, dit is best nog wel lastig.’

Max bleef een tijdje oefenen en werd een beetje licht in zijn hoofd van al die zuurstof. Toen viel hij in een diepe slaap, waarin hij van allerlei avonturen droomde. Hij zag zichzelf als een *Samoerai* en hij kon gebruik maken van de Kracht op ieder moment van de dag. In zijn droom was hij machtig en hij gebruikte zijn macht om de zwakkeren te beschermen en voor hen op te komen, samen met Stan.

